

λου μου διόλου δὲν μ' ἐφάνη ἀστεῖος, καὶ ἐπιφυλάσσομαι ἄλλοτε,
ἴσως τὸ προσεχὲς ἔτος, νὰ σοῦ γράψω ἐν ἐκτάσει τὸ διατί.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 15 Ὀκτωβρίου 1884.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

Μοῦ σφίγγει ὁ καῦμός 'σὰ θηλειὰ τὸ λαιμὸ
Καὶ μεσ' τὴν καρδιὰ μὲ δαγκάνει 'σὰ φειδί.
Παράξενο θέλω ν' ἀρχίσω ταξειδί.
Χωρίς, μὰ χωρὶς τελειωμό.

Τὸ δρόμο μ' ἀργὰ νὰ τραβῶ, νὰ τραβῶ,
'Ἀλλὰ πουθενὰ καὶ ποτὲ νὰ μὴ στέκω,
Ψυχὴ νὰ μὴ βρίσκω, ἢ πάντα νὰ μπλέκω
Μὲ κόσμον τυφλὸ καὶ βουβό.

Νὰ νιώθω τριγύρω πλατεῖα ἐρημιὰ,
Κλεισμένα τὰ σπήτια, τὰ ντζάκια σβυσμένα,
'Ψηλὰ νὰ μὴ φέγγη ἀστέρι κανένα,
Καὶ κάτου γυναῖκα καμμιὰ.

Αἴ! ἴσως σὲ τέτοιο ταξειδί ἂν ριχτῶ,
'Ἀτέλειωτο, ἔρμο, 'ς ἀγνώριστη χώρα,
Δὲ' θάχω τρομάρα μὴ γίνω, σὰν τόρα,
Τῆς ψεύτρας ἀγάπης σφαχτό.

Ἄπριλιος 1883.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ.